

0 rodinu už strach nemám

Student Izzat Kass Hanna přijel do Plzně ze syrského Aleppa, zmítaného válkou. První rok pobytu se učil jenom český jazyk, včetně odborné terminologie. Potřebnou úroveň B1 splnil bez problémů. Při závěrečném testování skončil ze skupiny jako třetí nejlepší. „Jazyk je klíč k porozumění. Je důležité mluvit jazykem země, kde právě žiji,“ je přesvědčen Izzat.

Jaká je nyní situace u vás doma?

Oproti době, kdy jsem k vám přijel, se výrazně zlepšila. Boje přestaly, město je pod kontrolou vládních vojsk. Aleppo se začíná rekonstruovat a pomalu se tam vrací život. Sice všechno nefunguje tak jak dříve, ale postupně se to vrací k normálu. Funguje elektřina, i když ještě ne pořád, jsou otevřené školy, například můj bratr studuje na vysoké škole farmacie. Jsem za tuhle změnu moc rád, nemám o svou rodinu už takový strach.

Jak často jste spolu v kontaktu?

Přes internet, například přes mobilní aplikaci WhatsApp, skoro každý den. Rodina mi tady chybí nejvíc. Kamarády už jsem si tady našel, sám tu nejsem, ale s rodinou bych byl rád. Od té doby, co jsem odjel, jsem doma ani jednou nebyl.

Uvažoval jste o tom, že byste se do Aleppa vrátil?

Mám v plánu tady dostudovat, získat tady i nějakou praxi v oboru a poté se vrátit. Myslím si, že tímhle

způsobem můžu být své zemi prospěšnější. Zatím nevím, jak dlouho bych tu chtěl zůstat, jak dlouho tu budu pracovat. Je ale pravda, že i v nynější práci už Sýrii trochu pomáhám — dělám při studiu na zkrácený úvazek obchodního manažera firmy, která obchoduje s arabským světem. Vyřizoval jsem nějaké zakázky do Sýrie, firma chtěla na pozici rodilého mluvčího.

V jaké fázi studia nyní jste?

Studuju v posledním ročníku, už jsem začal psát diplomku na téma Experimentální vyšetření stability lopatkové kaskády. Hotovou už mám experimentální část, teď se pouštím do psaní. Postupuju tak, jak mám, chybí už mi jen předměty tohoto semestru. Doufám, že se mi všechno podaří dokončit v termínu, včetně státnic. V červenci bych měl nastoupit do nové práce.

Už víte kam?

Mám podepsanou smlouvu v Doosanu na pozici projektanta návrhů parních turbín. V únoru jsem byl na

pohovoru a dohodli jsme se, že nastoupím, až dokončím studium. Je to práce v mém oboru a do budoucna potřebuji tyhle pracovní zkušenosti. Navíc můj pobyt v zemi je vázaný na studium, pokud tu chci zůstat i poté, musím začít hned pracovat, abych získal povolení k pobytu.

"Od té doby, co jsem odjel, jsem doma ani jednou nebyl."

Jak náročné je pro vás studium v českém jazyce?

Na jazykovou bariéru narážím neustále. Jedná se o hodně odborný jazyk, potřebuju čas, abych dobře rozuměl všem detailům, například u parních turbín. Jsem rád, že učitelé jsou ochotní pomáhat. Když vidí, že věc nedokážu vysvětlit v češtině, nechají mě odpovědět v angličtině. To mi hodně pomáhá. I diplomovou práci můžu psát v angličtině. To je velké usnadnění.

V Sýrii jste vystudoval bakalářský program stejného oboru – energetika. Jak se liší studium v obou zemích?

U nás se studuje první stupeň studia na vysoké škole pět let, poté získáme titul inženýr. V tomhle programu studuje více mladých. V posledním ročníku nás bylo 100, tady máme skupinu deseti lidí. To je velký rozdíl. Poměr teorie a praxe je podobný, velmi podobné jsou i předměty. Co se ale liší, je zaměření. U nás, i kvůli počasí, je hlavní důraz kladený na klimatizace. V tomto oboru najde uplatnění nejvíc strojních inženýrů. Tady je studium zaměřené především na parní turbíny. U nás ani nejsou velké továrny, které by se tímto oborem zabývaly, proto se ve studiu do detailu parní turbíny neřeší. U nás se probírají jen základy, nejvíc cykly parních a plynových turbín, reakce lopatky a model lopatky.

Setkal jste se během studia s někým ze Sýrie?

Přímo ve skupině se mnou studuje jeden Syřan – Mazen. Přišel do země dřív než já, původně chtěl studovat v doktorském programu, ale bylo to na něj příliš těžké, tak se rozhodl nejdřív naučit jazyk a absolvovat magisterské studium. S tím jsem v kontaktu každý den, i když on bydlí se svou rodinou v Praze a do Plzně jen dojíždí.

A jste v kontaktu třeba se zahraničními Erasmus studenty?

Bydlím na koleji, kde jsou především Češi. Žijí tam i Erasmus studenti, ale v kontaktu s nimi moc nejsem. Většinou jsem celý den pryč. Když se vrátím, už moc energie nemám. Na pokoji jsem sám, kuchyňku mám společnou se spolubydlícím, který bydlí v pokoji vedle mě. S tím jsem v kontaktu často.

Už víte, kde budete bydlet, až ukončíte studium?

Bydlení už hledám, ale neměl by to být problém. Hodně mi v tom pomáhá i jedna rodina z Plzně, na jejichž pozvání jsem do země přijel. V některých případech jejich pomoc potřebuji, třeba při změně pobytu, nerozumím úplně všemu.

Jak trávíte volný čas?

Kamarádů už tu mám hodně, společně si jdeme občas

v pátek posedět, společně podnikáme i jiné aktivity. Pravidelně se vídám také ještě s jednou rodinou z Plzně. A občas se jedu podívat za svými vzdálenými příbuznými, kteří bydlí nedaleko Düsseldorfu. Je to rodina sestřenice mojí maminky, v Sýrii jsme byli v kontaktu hodně, teď je vídám třeba dvakrát do roka. Přestěhovali se tam za příbuznými.

Chodíte ještě na hodiny českého jazyka?

Během studia jsem měl v některých semestrech češtinu pro cizince. Poslední kurz, který jsem měl v minulém semestru, se zaměřoval na rozdíly mezi spisovnou a nespisovnou češtinou. To pro mě bylo hodně náročné. Když jsem v kontaktu s Čechy, slyším hlavně nespisovnou formu. Teď už ale žádné hodiny češtiny nemám.

Izzat Kæss Hanna

- 28 let
- student druhého ročníku magisterského oboru Energetika na Fakultě strojní
- do Plzně přijel na podzim 2015 ze syrského Aleppa
- jeho rodiče i tři sourozenci zůstávají v rodném městě

